

Folketingets Sundhedsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2023 - 1142

Doknr.
667493

Dato
21-02-2023

Folketingets Sundhedsudvalg har d. 30. januar 2023 stillet følgende spørgsmål nr. 98 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares.

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jens Henrik Thulesen Dahl (DD).

Spørgsmål nr. 98:

"Hvad er årsagerne til de store kommunale forskelle i bevillingsprocenten til flash glukosemåling som hjælpemiddel?"

Vil ministeren samtidig svare på, om det er ministerens vurdering, at flash glukosemåling i tilstrækkelig grad bevilliges til borgere med type 1- og type 2-diabetes i dag i forhold til at garantere en effektiv behandling og sikre optimal livskvalitet for mennesker med diabetes?"

Svar:

Social-, Bolig- og Ældreministeriet kender ikke de konkrete årsager til de kommunale forskelle i bevillingsprocenten til flash glukosemåling som hjælpemiddel, som fremgår af Diabetesforeningens notat.

En del af forklaringen kan dog være, at vi i Danmark har kommunalt selvstyre, hvilket giver kommunerne mulighed for selv at fastsætte deres serviceniveau og tilrettelægge deres prioriteringer på handicapområdet.

Det er serviceloven, der fastsætter den overordnede ramme for det sociale område. Inden for denne ramme er det imidlertid op til den enkelte kommune at træffe beslutning om et vejledende serviceniveau, herunder hvilke tilbud, der skal stilles til rådighed, omfanget af tilbud og hvem der har ret til dem. Der kan derfor godt optræde forskelle på, hvordan de forskellige kommuner prioriterer deres tilbud.

Uanset hvor i landet man bor, skal kommunen foretage en konkret og individuel vurdering af borgerens behov i hvert enkelt sag. Tildelingen af hjælpemidler må derfor aldrig afhænge af borgerens postnummer.

Hertil er det også vigtigt at understrege, at kommunen naturligvis skal overholde lovgivningen inden for sit fastsatte serviceniveau. Kommunen skal derfor altid fravige sit vejledende serviceniveau, hvis forholdene i den enkelte sag ud fra en konkret og individuel vurdering tilsiger det.

Ligeledes skal det understreges, at kommunen har en forpligtelse til at træffe afgørelse om hjælp efter serviceloven på baggrund af faglige og økonomiske hensyn. En afgørelse må derfor ikke alene træffes ud fra økonomiske hensyn.

Det skal således altid være en helhedsvurdering af den samlede livssituation for den enkelte, der ligger til grund for kommunens afgørelse om støtte.

Det er kommunens ansvar at sikre, at borgeren får den hjælp og støtte, som er nødvendig for at hverdagen kan hænge sammen, og som borgeren har krav på efter loven.

Social-, Bolig- og Ældreministeriet har ikke data på, i hvilket omfang kommunerne bevilger sensorbaserede glukosemålere til borgere med type 1- og type 2 diabetes. Ligeledes har jeg ikke indsigt i hver enkelt borgers behov. Derfor har jeg ikke mulighed for at vurdere, om kommunerne i tilstrækkelig grad bevilger sensorbaserede glukosemålere til borgere med type 1- og type 2-diabetes.

Det skal desuden påpeges, at sensorbaserede glukosemålere både kan bevilges efter serviceloven som et hjælpemiddel og efter sundhedsloven som behandlingsredskab. Det er sundhedssektoren, som kan tage stilling til, om et produkt er et behandlingsredskab. På samme måde er det kommunen, som kan tage stilling til, om det ansøgte produkt er et hjælpemiddel. Det følger af subsidiaritetsprincippet, at kommunen kun kan bevilge produktet efter serviceloven, såfremt produktet ikke kan bevilges efter en anden lovgivning, i dette tilfælde sundhedslovgivningen.

Med venlig hilsen
Pernille Rosenkrantz-Theil
Social- og boligminister